

Rep.Nr. 2007/756

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

BUITENGEWONE OPENBARE TERECHTZITTING VAN 30 MAART
2007

1STE KAMER

Wet van 19 maart 1991
Tegensprekelijk
Definitief

Inzake : A.R. 49.239

UPS SUPPLY CHAIN SOLUTION INC, voorheen
MENLO WORLDWIDE FORWARDING INC., met
maatschappelijke zetel gevestigd te
Corporation Trust Center, 1209 Orange
Street, WILMINGTON, NEW CASTLE COUNTY,
DELAWARE - U.S.A. .

Appellante, vertegenwoordigd door Mr S.
BURG loco Mr M. DECLERCQ, advocaat te
Brussel.

Tegen :

1. A

2. ALGEMEEN CHRISTELIJK VAKVERBOND VAN
BELGIE, met burelen gevestigd te 1031
BRUSSEL, Haachtsesteenweg 579.

Geïntimeerden, beiden vertegenwoordigd
door Mevr. M. DE KE, syndicaal afgevaar-
digde en volmachtdraagster te Brussel.

★

★

★

En inzake : A.R. 49.361

UPS SUPPLY CHAIN SOLUTION INC, voorheen
MENLO WORLDWIDE FORWARDING INC., met
maatschappelijke zetel gevestigd te
Corporation Trust Center, 1209 Orange
Street, WILMINGTON, NEW CASTLE COUNTY,
DELAWARE - U.S.A. .

Appellante, vertegenwoordigd door Mr S.
BURG loco Mr M. DECLERCQ, advocaat te
Brussel.

Tegen :

1. A

2. ALGEMEEN CHRISTELIJK VAKVERBOND VAN
BELGIE, met burelen gevestigd te 1031
BRUSSEL, Haachtsesteenweg 579.

Geïntimeerden, beiden vertegenwoordigd
door Mevr. M. DE KE, syndicaal afgevaar-
digde en volmachtdraagster te Brussel.

★

★

★

Gelet op de stukken van het dossier van de
rechtspleging, inzonderheid op het voor eensluidend
verklaarde afschrift van het op tegenspraak gewezen
eindvonnis van de Arbeidsrechtbank te Brussel,
vakantiekamer, d.d. 9 augustus 2004 (A.R. nr.
76.961/04).

Gelet op het verzoekschrift tot hoger beroep, bij
aangetekend schrijven van 20 augustus 2004 verstuurd
naar de griffie van het Arbeidshof te Brussel.

Gelet op het eindarrest, op 5 november 2004 op
tegenspraak gewezen door de eerste kamer van het
Arbeidshof te Brussel (A.R. nr. 45.805).

Gelet op het arrest van de derde kamer van het Hof van Cassatie d.d. 26 september 2005 (S.05.0017.N), dat het arrest van het Arbeidshof te Brussel vernietigt en de zaak naar het Arbeidshof te Gent verwijst.

Gelet op het eindarrest, op 13 november 2006 ten overstaan van de appellante en de eerste geïntimeerde op tegenspraak gewezen en ten overstaan van de tweede geïntimeerde bij verstek gewezen door de tweede kamer van het Arbeidshof te Gent, afdeling Gent (A.R. nr. 36/06).

Gelet op het verzoekschrift tot hoger beroep verstuurd naar het Arbeidshof te Gent bij aangetekend schrijven van 23 november 2006.

Gelet op het verzoekschrift tot hoger beroep verstuurd naar het Arbeidshof te Brussel bij aangetekend schrijven van 23 november 2006.

Gelet op het arrest van het Arbeidshof te Gent van 18 december 2006 waarbij het Arbeidshof te Gent zich territoriaal onbevoegd verklaart om van het hoger beroep kennis te nemen en de zaak verwijst naar het Arbeidshof te Brussel.

Gelet op de beschikking van de Eerste Voorzitter van het Arbeidshof te Brussel van 29 december 2006.

Gelet op de gerechtsbrief overeenkomstig artikel 662 Gerechtelijk Wetboek d.d. 10 januari 2007.

Gelet op de syntheseberoepsbesluiten van appellante ontvangen ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 31.01.2007.

Gelet op de syntheseberoepsbesluiten van eerste en tweede geïntimeerde ontvangen ter griffie van het Arbeidshof op 31.01.2007.

Gehoord de aanwezige partijen in hun middelen en beweringen ter openbare terechtzitting van 2 februari, waarna de debatten, die zich beperkten tot de al dan niet ontvankelijkheid van het hoger beroep, gesloten werden en de zaak in beraad genomen werd.

Feiten :

Op 18 juli 1988 trad eerste geïntimeerde als "International Account Executive" bij appellante in dienst.

Naar aanleiding van de sociale verkiezingen in 2000 werd er op initiatief van eerste geïntimeerde voor het eerst door het A.C.V. een kandidatenlijst ingediend.

Omdat er toen evenveel kandidaten werden voorgedragen als te begeben mandaten en er slechts door één vakorganisatie kandidaten werden ingediend kon de verkiezingsprocedure worden stopgezet en waren alle kandidaten - en dus ook eerste geïntimeerde - van rechtswege verkozen, waardoor hij zodoende sinds 2000 syndicaal afgevaardigde werd.

Bij aangetekende brief van 28 mei 2004 werd de procedure tot erkenning van een dringende reden in hoofde van eerste geïntimeerde door appellante opgestart zoals hierna volgt.

★

★

★

Proceduriële voorgaanden :

Appellante stuurde bij aangetekend schrijven van 28 mei 2004 een verzoekschrift naar de griffie van de Arbeidsrechtbank te Brussel overeenkomstig artikel 4 van de Wet van 19.03.1991 houdende bijzondere ontslagregeling voor de personeelsafgevaardigden in de Ondernemingsraden en in de Comités voor veiligheid, gezondheid en verfraaiing van de werkplaatsen alsmede voor de kandidaat-personeelsafgevaardigden (Wet Ontslagregeling Personeelsafgevaardigden - WOP).

Bij aangetekende brieven van dezelfde datum verrichtte appellante de in art. 4 § 1 en 2 van deze wet bedoelde kennisgevingen aan eerste en tweede geïntimeerde.

Bij beschikking van 11 juni 2004 van de Voorzitter van de Arbeidsrechtbank te Brussel genomen overeenkomstig art. 5 § 3 WOP werd de uitvoering van de arbeidsovereenkomst lopende de procedure geschorst.

Bij dagvaarding betekend op 15 juni 2004 aan geïntimeerden verzocht appellante conform art. 6 en 7 WOP de hierin beschreven feiten als een dringende reden tot ontslag in de zin van art. 35 lid 2 van de wet betreffende de arbeidsovereenkomsten en artikel 4, § 3 WOP te erkennen.

Bij eindvonnis van 9 augustus 2004 op tegenspraak gewezen door de vakantiekamer van de Arbeidsrechtbank te Brussel, waarnaar de zaak bij beschikking van 21 juni 2004 van de Voorzitter werd verwezen, werd de vordering ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Bij eindarrest van 5 november 2004 gewezen door de eerste kamer van het Arbeidshof te Brussel, werd het door appellante beroepen vonnis vernietigd en voor recht gezegd dat de feiten vermeld in het aangetekend schrijven van 28 mei 2004 een dringende reden uitmaakten in de zin van voormeld art. 35 AOW en art. 4 § 3 WOP.

Eerste geïntimeerde voorzag zich in Cassatie tegen dit arrest van 05.11.2004, dat door het Hof van Cassatie bij arrest van 26 september 2005 vernietigd werd met verwijzing van de zaak naar het Arbeidshof te Gent.

Bij exploit werd dit Cassatiearrest op verzoek van eerste geïntimeerde aan appellante en tweede geïntimeerde betekend en werden deze partijen gedagvaard voor het Arbeidshof te Gent ten einde te horen zeggen voor recht dat het verzoekschrift tot hoger beroep nietig was wegens strijdigheid met de taalwetgeving, dienvolgens dit hoger beroep onontvankelijk minstens ongegrond te verklaren mits bevestiging van het beroepen vonnis in zoverre het de dringende reden niet erkende.

Bij eindarrest van 13 november 2006 gewezen door de tweede kamer van het Arbeidshof te Gent werd het hoger beroep van appellante onontvankelijk verklaard en werd zij in de kosten van de procedure in hoger beroep verwezen.

Bij arrest van 18 december 2006, gewezen in buitengewone openbare terechtzitting door de achtste kamer van het Arbeidshof te Gent, op tegenspraak t.o.v. appellante en eerste geïntimeerde en bij verstek dat geacht wordt op tegenspraak te zijn gewezen t.o.v. tweede geïntimeerde verklaart dit Hof zich territoriaal onbevoegd om van het hoger beroep kennis te nemen; wordt de zaak naar het Arbeidshof te Brussel verwezen en de beslissing nopens de gerechtskosten aangehouden.

★

★

★

Betreffende het verzoek tot samenvoeging:

Appellante verzoekt om alvorens recht te doen overeenkomstig art. 19 § 2 en op basis van art. 30 Ger. Wb. deze zaak dragende het A.R. 49.239 samen te voegen met de door het Arbeidshof te Gent verwezen zaak die bij het Arbeidshof te Brussel werd ingeschreven onder het A.R. 49.361.

Nu appellante op 23 november 2006 zowel naar het Arbeidshof te Gent als naar het Arbeidshof te Brussel identiek hetzelfde (aangepaste) verzoekschrift verstuurde en door voormelde verwijzing beide zaken hangende zijn voor dit Hof, dienen zij inderdaad te worden samengevoegd in toepassing van art. 30 Ger. Wb., waartegen eerste en tweede geïntimeerden zich trouwens niet verzetten.

★

★

★

Voorwerp van het hoger beroep :

Appellante tekent bij voormeld aangetekend verstuurd verzoekschrift van 23 november 2006 op basis van het gestelde in artikel 40 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken (Taalwet Gerechtszaken), volgend op arrest van het Arbeidshof

te Gent op 13 november 2006, waarbij het hoger beroep zoals oorspronkelijk door appellante ingesteld voor het Arbeidshof te Brussel middels verzoekschrift verstuurd per aangetekend schrijven van 20 augustus 2004 onontvankelijk werd verklaard wegens de nietigheid van voormeld verzoekschrift ingevolge schending van artikelen 24 en 40 van de Taalwet Gerechtszaken, hoger beroep aan tegen het vonnis gevelde door de Arbeidsrechtbank te Brussel, Vakantiekamer, van 9 augustus 2004, uitgesproken in het kader van de Wet van 19 maart 1991, met verzoek dit vonnis te niet te doen en opnieuw wijzend bij toepassing van deze Wet de dringende redenen tot ontslag zoals uiteengezet in de aangetekende brieven van 28 mei 2004 te erkennen zodanig dat de arbeidsovereenkomst van eerste geïntimeerde kan beëindigd worden zonder opzeggingstermijn noch opzeggingsvergoeding.

★

★

★

Betreffende de ontvankelijkheid van het hoger beroep

Eerste en tweede geïntimeerde besluiten tot de onontvankelijkheid van het bij verzoekschrift van 23.11.2006 door appellante ingestelde hoger beroep, gezien dit niet binnen de termijn van 10 werkdagen werd ingesteld vanaf de betekening van het beroepen vonnis conform art. 11 WOP.

Appellante houdt daarentegen voor dat gezien :

* art. 40 Taalwet Gerechtszaken ten algemenen titel voorziet dat akten welke nietig verklaard worden wegens overtreding van deze Taalwet, de verjaring stuiten alsmede de termijnen van rechtspleging toegekend op straffe van verval;

* het verzoekschrift van 20 augustus 2004 middels arrest van het Arbeidshof te Gent op 13 november 2006 na verwijzing door het Hof van Cassatie onontvankelijk verklaard werd wegens strijdigheid met artikelen 24 juncto 40 van de Taalwet Gerechtszaken;

* overeenkomstig artikel 11 van de Wet van 19 maart 1991 derhalve een nieuwe beroepstermijn

van tien (10) werkdagen begon te lopen op 13 november 2006, d.i. tot en met 22 november 2006;

* de (aangepaste) verzoekschriften middels aangetekend schrijven van 22 november 2006 overgemaakt werden aan het Arbeidshof te Gent en het Arbeidshof te Brussel;

* in zijn arrest van 18 december 2006 het Arbeidshof te Gent overigens met toepassing van voormeld principe stelde dat "het arrest van 13 november 2006 de partijen terug plaatst in de toestand waarin zij zich bevonden nadat het vonnis van de arbeidsrechtbank werd gewezen";

* elke andere interpretatie van artikel 40 Taalwet Gerechtszaken, en meer in he bijzonder de interpretatie van geïntimeerden, een schending van het gelijkheidsbeginsel zoals voorzien in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zou uitmaken;

het hoger beroep bijgevolg tijdig, d.i. binnen de in artikel 11 van de Wet van 19 maart 1991 gestelde termijn van 10 werkdagen werd ingesteld, en derhalve ontvankelijk is.

Art. 40 van de Taalwet Gerechtszaken bepaalt dat "de akten nietig verklaard wegens overtreding van deze wet, stuiten de verjaring alsmede de termijnen van rechtspleging toegekend op straffe van verval".

Krachtens de bepalingen van artikel 11 § 1 van de wet van 19 maart 1991 kan tegen het eindvonnis van de Arbeidsrechtbank met een verzoekschrift hoger beroep worden aangetekend binnen de 10 werkdagen vanaf de betekening. Het verzoekschrift tot hoger beroep moet worden ingediend bij een per post aangetekende brief en wordt door de griffie aan alle partijen toegezonden. De zaak wordt geacht aanhangig gemaakt te zijn bij het Arbeidshof de dag dat de brief ter post werd neergelegd.

Het Hof van Cassatie oordeelde bij arrest van 17.03.1997 (R.W. 1997-98, 117) dat bedoelde termijn van 10 werkdagen waarbinnen het hoger beroep tegen het eindvonnis moet worden aangetekend, begint te lopen vanaf de kennisgeving van het vonnis, waarbij conform art. 32, 2 Ger. Wb. de kennisgeving gebeurt de dag dat de brief met het eindvonnis ter post

wordt neergelegd en niet de dag waarop de brief ontvangen wordt.

In tegenstelling tot het door appellante beweerd is de in dit art. 11 § 1 WOP bepaalde termijn van 10 werkdagen, die trouwens een termijn van openbare orde is, een fatale termijn, waarvan het verstrijken ervan leidt tot het verval van het recht zelf, en zodoende niet kan gestuit of geschorst worden.

Zo oordeelde het Hof van Cassatie in zijn arrest van 21.11.1994 (J.T.T. 1995, 26) dat ook de in art. 4 § 1 WOP voorziene termijn geen verjaringstermijn noch termijn van rechtspleging is zoals bedoeld in de Taalwet gerechtszaken, maar een fatale termijn waarvan het verstrijken ervan leidt tot het verval van het recht zelf.

Evenzo oordeelden inderdaad zowel het Arbeidshof te Gent op 26.05.1992 als dat van Brussel op 02.03.2006 (J.T.T. 2006, 327) dat eveneens de in art. 6 WOP bedoelde termijn een termijn is waarvan het verstrijken ervan het verval van het recht zelf met zich meebrengt.

"Door in art. 6 van voormelde wet houdende bijzondere ontslagregeling expliciet te bepalen dat, zo de werkgever onder bepaalde omstandigheden bij zijn voornemen blijft om te ontslaan, hij binnen de drie werkdagen na de onderhandelingsperiode "moet" optreden en hiertoe een welbepaalde handeling moet verrichten, heeft de wetgever duidelijk te kennen gegeven dat deze termijn een vaste termijn is, waarvan niet kan worden afgeweken en waarbuiten het recht om te ontslaan om dringende reden niet meer kan worden uitgeoefend." (Arbh. Gent 26 mei 1992, R.W. 1992-93, p. 409).

Trouwens ook in het kader van de wet op de arbeidsongevallen van 10.04.1971 meer bepaald wat de herzieningstermijn van 3 jaar betreft, oordeelde het Hof van Cassatie (Cass. 01.03.1993, J.T.T. 1993, 515; Cass. 18.04.1973, Arr. Cass. 1973, 826) eveneens dat deze termijn geen verjaringstermijn, noch een termijn van rechtspleging is in de zin van art. 40 van de Taalwet gerechtszaken maar een fatale termijn van openbare orde waarvan het verstrijken ervan leidt tot verval van het recht zelf en deze termijn zodoende niet kan gestuit noch geschorst worden.

Bovendien is eveneens de rechtspraak deze mening toegedaan waar gesteld wordt dat :

"De wetgever, de rechter of de partijen hebben een bepaalde, specifieke dwingende reden om de uitoefening van het recht, het stellen van een rechtshandeling of het instellen van een rechtsvordering te koppelen aan een bepaalde termijn. Bovendien doet het verstrijken van de vervaltermijn niet alleen het vorderingsrecht teniet, maar ook het recht zelf op de schuldvordering. Wezenlijk verschilpunt met de verjaringsregeling is dat de vervaltermijnen als fatale termijnen niet vatbaar zijn voor verlenging, stuiting of schorsing, behalve soms wegens overmacht." (W. Rauws, "Actualia inzake verjaring in het arbeidsrecht", R.W. 2002-2003, p. 362).

Dat deze interpretatie m.b.t. art. 40 Taalwet gerechtszaken een schending van het gelijkheidsbeginsel zoals voorzien in art. 10 en 11 van de Grondwet zou uitmaken, is een bewering die door appellante niet verder gemotiveerd wordt, terwijl het de uitdrukkelijke bedoeling van de wetgever was door middel van de WOP van 19.03.1991 een specifieke procedure te creëren voor de beschermde werknemers in functie van een ontslag wegens dringende reden juist gezien deze specifiek onderscheiden hoedanigheid.

Daar waar appellante verwijst naar het arrest van 18.12.2006 van het Arbeidshof te Gent, dient te worden vastgesteld dat dit Hof geen uitspraak deed betreffende de kwestieuze ontvankelijkheid van het hoger beroep maar de door appellante in syntheseberoepsconclusie aangehaalde motivatie van dit Hof alleen betrekking heeft op de territoriale bevoegdheid van de onderscheiden Arbeidshoven, waar o.m. duidelijk gesteld wordt dat "wanneer tegen dit vonnis opnieuw hoger beroep wordt aangetekend, dient dit hoger beroep de gewone weg te volgen, d.w.z. deze naar het Arbeidshof te Brussel, zijnde de rechter die de wet de partijen toekent".

Daar waar appellante tenslotte verwijst naar een arrest van 19.02.1991 van het Arbeidshof te Brussel (R.W. 1992-93, 337) waarin beslist werd dat de stuiting van de akte gebeurt op datum van de nietigverklaring van de akte, zodat vanaf de beslissing die de nietigheid vaststelt, een nieuwe termijn van rechtspleging begint te lopen, in zoverre de nietig verklaarde akte zelf tijdig was, dient te worden

opgemerkt dat het hier een arrest van het Hof van Beroep te Brussel betreft en niet van het Arbeidshof en dit Hof zodoende geen uitspraak kon doen omtrent een materie die meer bepaald art. 11 WOP aanbelangt welke Wet op het ogenblik van de uitspraak trouwens nog niet was uitgevaardigd.

Bijgevolg dient te worden besloten dat de in art. 11 § 1 WOP van 19.03.1991 voorziene termijn van 10 werkdagen binnen dewelke hoger beroep kan aangetekend worden tegen het eindvonnis vanaf de betekening, geen verjaringstermijn inhoudt in de zin van art. 40 Taalwet gerechtszaken.

Daarbij maken geïntimeerden de pertinente opmerking dat zelfs in de veronderstelling dat de kwestieuze termijn van 10 werkdagen door het destijds ingediende verzoekschrift tot hoger beroep gestuit zou zijn, dan nog in dit geval de stuiting plaatsvond op 20.08.2004 namelijk op het ogenblik dat de nietig verklaarde akte werd ingediend en appellante dan binnen de 10 werkdagen na 20 augustus 2004 een nieuw verzoekschrift tot hoger beroep had moeten indienen, wat zij niet deed.

Gezien het eindvonnis van de Arbeidsrechtbank dateert van 09.08.2004 en het verzoekschrift tot hoger beroep verstuurd werd op 23 november 2006 of manifest buiten de in art. 11 § 1 WOP voorziene termijn van 10 werkdagen is het hoger beroep onontvankelijk.

★

★

★

OM DEZE REDENEN,

HET ARBEIDSHOF,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Voegt de zaken gekend onder het A.R. 49.239 en A.R. 49.361 samen;

Verklaart het hoger beroep onontvankelijk;

Verwijst appellante in de kosten van het geding;

Deze kosten werden tot op heden als volgt begroot :

- voor appellante partij :

€ 216,14 dagvaarding,

€ 205,26 rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg,

€ 279,62 rechtsplegingsvergoeding hoger beroep Gent,

€ 291,52 rechtsplegingsvergoeding hoger beroep Brussel,

- voor geïntimeerde partijen :

niet begroot;

Aldus gewezen en uitgesproken op de buitengewone openbare terechtzitting van de 1ste Kamer van het Arbeidshof te Brussel op 30 maart 2007, waar aanwezig waren:

De Heer M. DE CUYPER : Raadsheer,

De Heren :

C. LAURIERS : Raadsheer in sociale zaken
als werkgever,

P. BUYENS : Raadsheer in sociale zaken
als werknemer-bediende,

D. DE RAEDT : Griffier,

C. LAURIERS,

P. BUYENS,

D. DE RAEDT,

M. DE CUYPER,

